

El rei que va ficar les seves filles en tres gerres

CARLES CANO

Il·lustracions de Maria Espluga

**El rei que va ficar les seves
filles en tres gerres**

© Carles Cano, 2020

© Il·lustracions: Maria Espluga, 2020

© Ed. Cat: Edebé, 2020

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-683-4673-1

Dipòsit legal: B. 23767-2019

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Carles Cano

El rei que va ficar les seves filles en tres gerres

Il·lustracions de Maria Espluga

edebé

Fa molts i molts anys, tants que encara la gent se saludava pel carrer, en un regne alegre, somrient i llunyà, hi vivien un rei i una reina, els noms dels quals eren..., diguem: Fransuà i Vichysuà, encara que això no és important. Allò realment important, transcendent i imprescindible per a aquesta història és que tenien tres filles.

Aquell regne tenia nom, com gairebé tot en aquest món, però ningú el recordava. Per a la seva gent, per als regnes veïns i per a qualsevol que n'hagués sen-

tit a parlar, era el País de l'Alegria. Tots els seus habitants, començant pels reis, eren graciosos, sempre feien broma, sabien explicar les històries més espatarrants i eren uns burletes de campionat.

El rei, que era un poca-solta i més d'una vegada s'havia passat de la ratlla amb alguna broma pesada, havia escoltat d'un joglar castellà, de pas pel regne, un conte sense solta ni volta ni final, aquell que diu: «*Pues resulta que era un rey que tenía tres hijas, las metió en tres botijas y las tapó con pez. ¿Quieres que te lo cuente otra vez?*». I se li va acudir provar a veure què passava. Així que va ficar les seves tres filles en tres grans gerres i les va tancar amb pega, que és una cosa llefiscosa, negra i fastigosa. La reina,

quan se'n va assabentar, de seguida va trencar les gerres i les va treure d'allà. Ho veia tot negre. Les seves filles estaven negres. Negres com la boca del llop, com l'atzabeja, com el sutge i com la nit més fosca. De fet, de nit l'única cosa que se'ls veia eren els ulls que semblaven surar en l'aire. Feien molta por.

La reina, que ja li havia aguantat moltes bromes, va pensar que allò ja passava de mida. Amb un enuig monumental, va enviar el rei a pastar fang, a la porra i allà on sant Pere va perdre l'espardenya. I ell, cregut i obedient, per no sentir la reina enfadada, va reunir el seu exèrcit i se'n va anar a buscar aquells llocs. Ja trobaria alguna guerra amb què entretenir-se i algú que li aguantés les bromes.

A les filles, com era costum en aquella època, seguint la moda de la Blancaneu, que era blanca com la neu i amb els llavis rojos com la sang, a penes si els havia tocat el sol. Per això, fins aquell moment, havien lluit un color esvaït i blanquinós cosa que, d'altra banda, feia honor als seus noms, ja que es deien: Alba, Blanca i Clara, o A, B i C, com les anomenava el seu pare. Però, esclar, ara el nom no tenia res a veure amb el seu color. I per més que van emprar sabons, fregalls, tota classe de detergents, llevataques i fins i tot paper de vidre, aquella capa negra en què les havia banyat el seu pare no desapareixia.

A més, quan es va assecar del tot la pega, se'ls va quedar una cara absoluta-

ment inexpressiva. I així, de ser unes noies somrients i alegres, van passar a tenir una cara tan seriosa i ombrívola com una làpida. I com que un s'acostuma a tot, també elles es van acostumar a aquella pell negra i brillant que lluien amb gran dignitat.

Va passar el temps i el rei, que semblava important en aquesta història, feia molt que havia desaparegut. Segurament devia estar guerrejant ara aquí, ara allà, o el devien haver fet presoner i devia ser en una fosca masmorra, o es devia haver allunyat tant del seu regne que ara no sabia tornar-hi o sap Déu què. Mentre no hi havia el rei, manava la reina que, d'altra banda, hi estava molt acostumada; però en veure que el seu marit no tenia intenció de tornar, es va cansar de manar.

Això és molt molt estrany, ja que ser la reina era fantàstic: manava més que ningú; tothom li feia cas i li feia reverències, que és com fer la pilota però en fi; li preparaven els millors àpats... Per si això no fos poc, la gent agitava banderetes quan es deixava veure pel carrer i li cridaven: «Majestat, majestat!» «Reina, reina!» «Altesa!» «Oé, oé, oé, oé! Oé, oé!». I l'aplaudien efusivament. Ella somreia sempre i saludava movent la mà.

Però el cas és que, malgrat això, igual que un s'acostuma a tot, també es cansa de tot, i ella es va cansar de ser reina. Ja havia manat prou en absència del rei, i també en la seva presència, i el que volia era retirar-se a una caseta al camp i cuidar-se dels seus gats, de l'hortet i d'un jardinet.